

עת"א 10864/01/14 - מ ב נגד ועדת השחרורים, היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 10864-01-14 ב נ' ועדת השחרורים ואח'

בפני	כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד
	כב' השופטת שירה בן שלמה
	כב' השופט צבי ויצמן
העותר	מ ב
נגד	
המשיבים	1. ועדת השחרורים 2. היועץ המשפטי לממשלה

פסק דין

1. לפנינו עתירה על החלטת ועדת השחרורים (להלן: "הוועדה") שדחתה בקשת העותר לשחרורו המוקדם בתנאי התוכנית הטיפולית של ד"ר שני שהוצגה בפניה וצורפה לעתירה.

2. העותר, בן 52, מרצה עונש מאסר ראשון למשך 18 שנים בגין הרשעתו במספר רב של מקרי אינוס בנסיבות מחמירות, שבהם בעל במהלך 5 שנים את בתו הקטינה בת התשע, ובהדחתה בחקירה כשניסה להניע אותה מלהתלונן על מעשיו.

3. בקשת העותר לשחרור מוקדם נידונה לראשונה בוועדה ביום 26.7.11 והיא דחתה את בקשתו לאחר שקבעה שבמהלך מאסרו הוא לא השתלב בהליך טיפולי, ווג"ע קבעה שהוא בעל עיוותי חשיבה ודפוסי אישיות קשים ומרוכז בצרכיו ובמחיר שהוא משלם על מעשיו.

הוועדה לא התעלמה מהתנהגותו התקינה של העותר במהלך מאסרו אך לא התעלמה גם מהכתוב בחלק החסוי של חוות דעת וג"ע, שמתייחס לעמדת קורבן המעשים, וקבעה שגילה לא מהווה מחסום מפני פגיעות גם היום (ראה נספח ד' לתגובת המשיב).

4. ביום 5.9.12 קיימה הוועדה דיון חוזר בבקשת העותר לשחרור מוקדם ודחתה אותה למרות שהעותר השתתף בקבוצת שליטה בכעסים, שאיננה קבוצה ייעודית, ובכיתות העשרה בתחומים שונים, שכן הוא

לא שינה את עמדתו בכל הקשור לנזקקותו לטיפול, דבר שלפי חוות דעת ועדת אלמ"ב מעיד על נוקשות ועל קיום היבטים אישיותיים שעמדו בבסיס עבירותיו ולא השתנו (ראה נספח ה' לתגובת המשיב).

5. ביום 8.12.13 דחתה הוועדה פעם נוספת את בקשת העותר לשחרור על תנאי, לאחר שעיינה בדו"ח גורמי הכלא, בדו"חות גורמי הטיפול, בחוות דעת מב"ן ווג"ע ובמכתב מרש"א שפורטו בסעיף 8 לתגובת המשיב, אשר צורפו כנספחים לעתירה ולתגובה, ושמעה את דברי העותר וב"כ הצדדים.

החלטה זו היא נושא העתירה שבפנינו.

נימוקי העתירה

1. העותר מרצה עונש מאסר ראשון, ניהל חיים נורמטיביים עד מאסרו בגין עבירות שבוצעו לפני 23 שנים, מסוכנותו המינית לטווח הארוך נקבעה ע"י מב"ן כנמוכה לקורבנות מזדמנים ונמוכה-בינונית לבנות משפחה, הוא נמצא בקשר זוגי והתנהגותו בכלא תקינה.

2. מאז הדין הקודם בוועדה העותר השתתף בקבוצה פסיכו חינוכית בנושא גבולות לעברייני מין, מילא את מטלותיה ורכש כלים להתמודדות אפקטיבית ולא אלימה במצבי קונפליקט, זאת בנוסף להשתתפותו בקבוצות רבות במהלך מאסרו.

3. העותר הוא חולה כרוני, במהלך חודש ** 2012 נפטר אביו, הוא עובד ברציפות בבית הסוהר ולא נמצא בקשר עם משפחתו, לרבות עם קורבן העבירות.

4. העותר לא התקבל לתוכנית רש"א בגלל שהוא מכחיש את מעשיו ולכן היה על הוועדה להעדיף את התוכנית של ד"ר שני שמיועדת למכחישי עבירה ומובססת על ניסיון רב.

5. הוועדה לא שקלה די הצורך את הקבוצות בהן השתתף העותר במהלך מאסרו, את התוכנית הטיפולית של ד"ר שני ואת חוות דעת מב"ן ווג"ע באשר למסוכנותו המינית של העותר.

תגובת המשיב

1. הכחשת העותר את מעשיו מזיקה לטיפול בו, שוללת את היכולת להפחית ממסוכנותו ולכן הוועדה היתה חייבת להתייחס להכחשתו.

2. נוכח העבירות שביצע העותר, התנהגותו במהלך מאסרו לא מלמדת על התנהגותו מחוץ לכלא.
3. הוועדה צדקה כאשר נתנה משקל רב להתרשמות רש"א באשר לסיכויי שיקומו של העותר והעדיפה אותה על חוות הדעת הפרטית, שכן המרכז של ד"ר שני אינו מורשה.
4. יש לעותר עבר פלילי, אמנם ישן, בעבירות אלימות.

דין והכרעה

1. עיון בהחלטת הוועדה נושא העתירה ובמסמכים שעמדו בפניה במהלך הדיון ובדיונים הקודמים מעלה שמדובר בהחלטה סבירה וצודקת, שלקחה בחשבון את כל השיקולים הראויים ולא התעלמה מהשתתפותו של העותר בקבוצות בהן השתתף במהלך מאסרו.
2. הוועדה לא התעלמה, ובצדק, מהתנהגותו המינית רבת השנים של העותר כלפי ביתו בת ה-9, שהשאירה עליה את ההשפעה המתוארת בגזר-הדין של ביהמ"ש המחוזי, בפסק הדין של ביהמ"ש העליון ובחלק החסוי של חוות דעת וג"ע (ראה סעיף 2 לגזר הדין וסעיף 6 לפסק הדין).
3. איננו מתעלמים ממסוכנותו המינית של העותר כפי שנקבעה בחוות דעת מב"ן שצורפה כנספח י' לתגובת המשיב, אך איננו מתעלמים מגורמי הסיכון שנקבעו ע"י מב"ן לפיהם העותר טוען לעלילה שהעלילו עליו גרושתו ובתו, מרוכז בצרכיו ומאשים את הקורבן, שולל כל מסוכנות עתידית ונעדר תובנה למצבי סיכון. גם משפחת העותר מאשימה את הקורבן ולא מהווה גורם שיוכל לעזור לעותר בזיהוי מצבי סיכון.
4. עיון בחוות דעת וג"ע, שהוא הגוף המקצועי הממליץ כאשר מדובר באסיר שביצע עבירות מין במשפחה, כמו העותר, מעלה שהיא לא התעלמה מחוות דעת מב"ן ומכך שהעותר השתתף בקבוצה לאחר הדיון הקודם בוועדה אך קבעה, ובצדק, שאין בכך די כדי להפיג את מסוכנותו של העותר לאור העדר שינוי בעמדתו באשר לנזקקותו לטיפול.

5. איננו מתעלמים מהתוכנית הטיפולית של ד"ר שני, שהוצגה בפני הוועדה בכל דיוניה, אך לאור עמדתו של העותר בכל הקשור לנזקקותו לטיפול, אנו שותפים למסקנת העו"ס מטעם רש"א לפיה מדובר במוטיבציה המונעת מרצון העותר לשחרור מוקדם ממאסרו. כך במיוחד כאשר המרכז הטיפולי של ד"ר שני לא מורשה כנדרש עפ"י החוק.

6. לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את העתירה.

ניתן והודע היום, ח' ניסן תשע"ד, 8 אפריל 2014, במעמד ב"כ הצדדים.

צבי ויצמן, שופט

שירה בן שלמה, שופטת

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**